

ת"פ 41184/12/17 - נחום שלום אריאל נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 41184-12-17 מדינת ישראל נ' אריאל

בפני כבוד השופטת אליאנא דניאלי
המבקש נחום שלום אריאל
נגד
המשיבה מדינת ישראל
החלטה

בפני מספר טענות מקדמיות ובקשות מטעם המבקש - הנאשם בתיק שבפניי.

בדיון שהתקיים ביום 1.11.18, טען ב"כ המבקש מספר טענות מקדמיות. למשיבה ניתנה ההזדמנות להשיב לטענות בכתב, ובהמשך הגיב ב"כ המבקש לתשובות המשיבה, והגיש בקשה נוספת מטעמו.

עתה הגיעה העת להכריע בטענות המבקש.

כתב האישום

כנגד המבקש הוגש ביום 19.12.17 כתב אישום המייחס לו שני אישומים, האחד בעבירה של הסתה לאלימות, בניגוד לסעיף 144ד2 בחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), והשני בעבירה של העלבת עובד ציבור, בניגוד לסעיף 288 בחוק.

מעובדות האישום הראשון עולה כי בתגובה לפינוי מבנים בלתי חוקיים והריסתם ביצעה בחודש אפריל '14, נקטו מתיישבים יהודים בפעילות אלימה כלפי אנשי כוחות הביטחון ורכושם, לרבות ידויי אבנים. פעולות אלו גרמו נזק רב לכלי רכב ואף לפציעת אנשי כוחות הביטחון, כמפורט בכתב האישום.

באותה תקופה פעלה ברשת האינטרנט קבוצת גוגל בשם "יצהרניקים", בה היו חברים כ- 200 מתושבי יצהר, וזו שימשה לשיתוף מידע ולקיום דיונים בין חבריה. כל תוכן שהועלה ופורסם בפורום הופץ לכלל חבריו והיה גלוי לעיניהם.

ביום 3.4.14, במסגרת דיון רב משתתפים בפורום בדבר לגיטימיות פעולה אלימה של ידויי אבנים אל עבר כוחות הביטחון ושעה שפגיעה אלימה בכוחות הביטחון הייתה תרחיש ממשי ונפוץ, פרסם המבקש פרסום מסית, במסגרתו כתב בין היתר - "אין שום בעיה הלכתית להרוג חייל בפינוי לילי".

בשל תוכנו ואופיו הקיצוניים והחריגים, גרר הפרסום תגובות תמיכה והזדהות, אל מול תגובות זעזוע והוקעה. שעות

ספורות לאחר הפרסום יודו אבנים על כוח יס"מ שנכח בישוב.

מעובדות האישום השני עולה כי למבקש היה בתקופה הרלוונטית חשבון בפייסבוק תחת שמו. פרסומיו הוזנו לכ- 250 חבריו והיו פתוחים ונגישים לעיני כל.

ביום 3.6.16 לפנות בוקר, עסק כוח יס"מ ש"י בפעילות שיטור מבצעית ביצהר, במהלכה עוכבה לחקירה תושבת יצהר מתוך ביתה. בשלב מסוים הגיע המבקש למקום והחל להתווכח עם שוטרים. תוך כדי כך, צילם באמצעות מצלמת טלפון נייד שוטר דתי, אף שעמו לא הייתה לו כל תקשורת. בשעה 02:45 העלה המבקש לפייסבוק את תמונת השוטר, ופרסם סטטוס עם שמו המלא של השוטר, בכנותו את השוטר "כלב דתי" ונבל. המבקש קרא לשתף את תמונת השוטר כך שתגיע לכמה שיותר אנשים. הפרסום זכה לתמיכה של 18 סימני חיבוב ושיתוף, וגרר תגובות שונות.

להלן תסקרנה טענות המבקש ובקשותיו, לצד תגובות המשיבה, ותוכרע כל אחת מן הבקשות.

צירוף האישומים זה לזה -

ב"כ המבקש טען כי לא היה מקום להגיש כתב אישום אחד הכולל את שני האישומים בהם מואשם המבקש, שכן צירוף האישומים "צובע" אותו כמבצע עבירות אידיאולוגיות באופן שיטתי. נטען כי קיימים פערים במיקום, בזמן ובאופי, בעדי התביעה, ועוד, בין המעשים, המביאים למסקנה כי לא היה מקום לאיחוד האישומים. על רקע זה נטען כי היה מקום להפרדת האישומים, ובכלל זה אף לשקול העברת הדיון באחד האישומים לבית משפט אחר.

המשיבה הגיבה לטענה זו בהפנותה לסעיף 86 בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ"), המתיר לצרף לכתב אישום אחד כמה אישומים אם הם מבוססים על עובדות דומות או על סדרת מעשים הקשורים זה לזה.

נטען כי מעשי הנאשם אכן קשורים זה לזה, שכן בשניהם פרסם הנאשם תכנים בוטים ועבריינים כלפי כוחות הביטחון בגין פעילות נדרשת של כוחות אלו, לה התנגד המשיב.

ב"כ המבקש הגיב לטענות המשיבה וטען כי אין בהן כדי להצדיק את איחוד האישומים, בהתחשב בטענותיו הקודמות, ובכך שצירוף האישומים עלול להשחיר לשווא את פני המבקש.

לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים, לא מצאתי הצדקה להורות על הפרדת האישומים.

סעיף 86 בחסד"פ קובע:

"מותר לצרף בכתב אישום אחד כמה אישומים אם הם מבוססים על אותן עובדות או על עובדות

דומות או על סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת."

בהתאם להלכה -

"מן התיאור העובדתי שבכתב-האישום נקל להיווכח כי שני הפשעים בוצעו על רקע דומה ובנסיבות עובדתיות דומות. בהתקיים תנאים אלה - ואף אם אין המדובר, כטענתה של באת-כוח המדינה, ב"מעשים דומים" במשמעותם המקובלת - לא רק שאין פגם בצירוף האישומים, אלא שלבירורם במאוחד יש גם יתרונות בולטים הן מצד שיקולי היעילות והן מצד היכולת להגיע לחקר האמת. השאלה היחידה שנותרה היא אם צירוף האישומים אינו עלול לקפח את יכולתו של העותר להתגונן בפני האישומים החמורים המיוחסים לו. .. ככלל, ובהיעדר בסיס ממשי לקיום חשש שבירור האישומים במאוחד עלול לפגוע בהגנת הנאשם, אין בית-המשפט שועה לטענה כי בעצם צירופם של אישומים המבוססים על עובדות דומות יש כדי "להשחיר" את פני הנאשם ולפגוע בסיכויי שגירסתו ביחס לאישום זה או אחר תזכה לאמונו של בית-המשפט" (בג"צ 5283/98, חדר נ' בית המשפט המחוזי בירושלים).

עיון בעובדות כתב האישום, מביא למסקנה כי אכן, כטענת המשיבה, קיים חוט מקשר בין המעשים, והוא פרסום אמירות בוטות כלפי פעולות כוחות הביטחון, אשר פעלו ביציה, ומתוך כוונה לכאורית לפגוע בפעילות כוחות אלו, באותו אזור ומאותם מניעים. מבחינה זו, עסקינן בשני מעשים הקשורים זה לזה, הגם שהופנו הם כלפי גורמים שונים, ותוך קיומו של פער זמנים ביניהם.

בנסיבות אלו, ניתן לראות את התנהלות המבקש כמכלול אחד, באופן אשר בהתאם לפסיקה המובאת לעיל אף יתרום ליעילות הדיונית. לא מצאתי כי יש בצירוף האישומים כדי להשחיר את שם המשיב, טענה אשר נטענה ללא ביסוס. לא למותר לציין, כי במיוחד שעה שהאישומים נבדלים זה מזה בזמן, בסעיף החיקוק המצוין בצידם, ובזהות העדים - על נקלה יוכל בית המשפט לאבחן ביניהם ככל שיסבור כי הוכחה אשמת המבקש לגבי אחד האישומים ולא הוכחה בהתייחס לאישום האחר.

לפיכך, אני דוחה את הבקשה להפרדת האישומים.

העדר שימוע -

ב"כ המבקש טען כי לא הוצג בפניו אישור משלוח מכתב בדבר זכות הידוע, וכי שימוע לא נערך למבקש.

בתגובתה, הציגה המשיבה מכתב ידוע אשר נמסר לאימו של המבקש. במסגרת המכתב, אשר מוען למבקש, פורטו החשדות העוסקים בשני האישומים המיוחסים לו, צוין כי המשיבה שוקלת להעמידו לדין בגין העבירות בהן בסופו של יום הואשם, והובהר מפורשות כי הוא רשאי לפנות בכתב בבקשה מנומקת להימנע מהגשת כתב האישום, ואף לקבל קודם לכן את חומר החקירה שנאסף בעניינו.

כן צורף דו"ח פעולה מיום 9.10.17, ממנו עולה שבמועד זה ניגשו שוטרים לביתו של המבקש, שאלו את אמו היכן הוא, וזו השיבה כי הוא לא נמצא בבית. השוטרים מסרו לידי האם את המכתב.

בתגובה טען ב"כ המבקש כי לא הוכח שהמבקש התגורר בבית אמו, לא הוברר מדוע לא נמסר המכתב לידי המבקש עצמו, ולא הוכח שהמבקש קיבל מידי אימו את המכתב.

לא מצאתי ממש גם בטענה זו.

המשיבה הציגה ראיות מהן עולה כי מכתב המעמיד את המבקש על זכויותיו נמסר לאמו ידנית, וזאת מעבר לחובת המשיבה, אשר יכולה היתה להסתפק במשלוח המכתב בדואר.

אף דברי האם לשוטרים תומכים במסקנה כי המבקש התגורר בבית האם באותה תקופה, ומנגד, לא למותר לציין כי המבקש לא טען באופן פוזיטיבי שלא התגורר באותו בית, אף שבנקל יכול היה לטעון זאת בפניי, לו היה ממש בטענה. אף עובדה זו תומכת במסקנה כי אין ממש בטענה זו, וכי המבקש אכן התגורר בבית אמו באותה עת. יתרה מכך, לא מצופה מהמשיבה לבדוק את כתובת מגוריו העדכנית של כל חשוד, ודאי נכון הדבר שעה שלא הונח בפניה כל בסיס לסברה כי הכתובת אותה מסר החשוד בחקירתו אינה עוד כתובתו.

זאת ועוד - המשטרה אינה נדרשת להשחית את זמנה בהגעה חוזרת אל ביתם של חשודים על מנת לוודא מסירת המכתב לידיהם, להבדיל מכלל מבוגר אחר מעל גיל 18 המתגורר באותו בית, כפי שנדרש בכל מסירת דבר דואר או זימון כדין.

נוכח מכלול האמור לעיל - נדחית הטענה.

אכיפה בררנית -

נטען כי המבקש הוא אחד מתוך מספר חשודים בהתבטאויות דומות, שנחקרו בעניין זה ולא הועמדו לדין.

ב"כ המבקש ציין כדוגמאות את התבטאויותיהם של הרב שלמה אבינר והרב אביגדור נבנצאל, כאשר נטען שהאחרון התבטא באופן בוטה בשנת 2004. לשיטת המבקש, התבטאויות אלו היו חמורות יותר ומסיתות מדבריו של המבקש. עוד הוא טען כי המשיבה פעלה תוך אכיפה בררנית גם בהתייחס אל חברי הקבוצה הסגורה עליה נמנה המבקש, שכן אף אלו שהתבטאו באותה חלופת פוסטים בפייסבוק כנגד המשטרה והשוטר, לא הועמדו לדין, לרבות עדת התביעה גב' אלירז פיין.

המשיבה השיבה כי בחומר החקירה קיימות הודעות של חשודים נוספים אשר נחקרו בגין מעשה דומה, ואלו לא הועמדו לדין בשל קשיים ראייתיים. נטען כי עדת התביעה אלירז פיין עמדה לדין בגין התבטאותה, כמו גם בגין התבטאויות נוספות שלה, ונגזר דינה.

עוד נטען, באשר לאישום השני, כי קיים פער דרמטי מובהק בין הפרסום אותו פרסם המבקש, לבין תגובתה של אלירז

פיין, פער המתבטא בין היתר בכך שהמבקש התמקד בעובד ציבור ספציפי, בקשתו מאחרים לסייע בהפצת העלבון, נסיבות הפרסום, ועוד.

אשר לטענה הכללית בדבר אכיפה בררנית, טענה המשיבה כי המבקש לא ציין דבר קונקרטי באשר להתבטאויות הנטענות של הרבנים אבינר ונבנצאל, ובכלל זה לא צוין מתי פורסמו התבטאויותיהם, באיזה פורום, מה היה תוכן הפרסום, וכיוצא בזה.

לאחר שבחנתי טענות המבקש באשר לאכיפה בררנית, נמצא כי לא ניתן להכריע בטענה זו בשלב הנוכחי, ובטרם נחשף בית המשפט למלוא חומרי החקירה, העדויות והמסמכים הרלוונטיים.

בעת הנוכחית, משנטענות טענות שני הצדדים ברמה הכותרתית, ומבלי שנבחנו הראיות לגופן, לא ניתן להכריע כאמור כי המשיבה פעלה באופן מפלה בעניינו של המבקש שבפניי.

מטעוני הצדדים עולה כי במסגרת החקירה נחקרו חשודים נוספים, כאשר העדה פיין אף עמדה לדין (בפניי). הטענה בדבר קשיים ראייניים בכל הנוגע לחשדות בגינם נחקרו חשודים נוספים אינה ניתנת להכרעה משלא נחשף בית המשפט לטענות כנגד אותם חשודים ולמהות הקשיים הראייניים. בכל הנוגע לטענה הכללית, שאינה פרי חומר הראיות בתיק זה - קרי ענינים של רבנים שונים, הרי שבדין טענה המשיבה כי המבקש הזכיר רבנים אלו באופן כללי, מבלי להציג את תוכן התבטאויותיהם, את מועד הפרסום, את הפורום בו פורסמו הדברים, ועוד כיוצא בזה נתונים אשר יש בהם כדי להכריע האם עסקין באפליית שווים, שמא באבחנה עניינית ומותרת בין מי שאינם שווים.

יצוין כי לאחר קבלת תגובת המשיבה בסוגיה זו, הגיש ב"כ המבקש בקשה, מכח סעיף 108 בחסד"פ, במסגרתה עתר, לצורך גיבוש הטיעון בדבר אכיפה בררנית, כי המשיבה תעביר לעיונו את המסמכים הבאים:

א. העתק מכל נוהל או הנחייה כתובים, או פירוט סביר של מדיניות בלתי כתובה שמנחה את רשויות התביעה בכל קבלת החלטה להעמיד לדין או שלא להעמיד לדין אדם בגין פרסום פוסטים באינטרנט, או הנחייה באילו סעיפי אישום לבחור.

ב. העתק מכתבי אישום שהוגשו בהליכים דומים ובמקרים דומים, או מקרים בהם התקבלה החלטה שלא להעמיד לדין חשודים, חרף התבטאויות/פוסטים פוגעניים ו/או מסיתים.

המבקש הבהיר כי שוקל הוא לתקוף את שיקול הדעת של המשיבה, הן נוכח בחינת עניינו של המבקש בפני עצמו, וכן בהתייחס למדיניות ההעמדה לדין של המשיבה, ובהתחשב בבחינת ענינם של חשודים או נאשמים אחרים.

נטען כי מאחר שבשלב זה טרם פורש המבקש את מלוא טענותיו, הרי שהוא אינו נדרש לתמוך בקשתו בתשתית ראיינית, ולו ראשונית, ועל בית המשפט להכריע בשלב זה אך בשאלה אם המבקש זכאי לעיין במידע אותו ביקש.

המבקש הפנה בטיעונו לדוקטרינת הביקורת המינהלית בפלילים ולתקינות שיקול הדעת המינהלי שהפעילה המשיבה, לצורך גיבוש טיעונו בשאלת ההגנה מן הצדק. כן היפנה בסוגיה זו לחוק חופש המידע, תשנ"ח-1998, ולפסיקה בסוגיות הנדונות.

המשיבה טענה בתגובתה כי המתווה הדיוני הנכון להעלאת בקשת המבקש לקבלת נתונים לצורך ביסוס טענת הגנה מן הצדק של אכיפה בררנית, הוא בפני המותב שידון בתיק העיקרי.

עוד נטען, כי לרשויות התביעה, ככל רשות מנהלית, עומדת חזקת התקינות המינהלית, במסגרתה מופעלים שיקול דעת עצמאי וסמכויות כדן, באופן ראוי, ענייני ושוויוני. משכך, נקבע לא אחת בפסיקה כי לצורך ביסוס העלאת טענת הגנה מן הצדק, על ההגנה מוטל נטל ראשוני ממשי לסתור לכאורה בנתונים מטעמה את חזקת התקינות המנהלית האמורה, באופן המצביע על אכיפה בררנית פסולה. נטען כי המבקש לא הציג ולו בסיס ראשוני להרמת הנטל הראייתי הדרוש, ולא הפנה למקרה דומה בו הוחלט לסגור תיק חקירה. לפיכך, אין זה מתפקידה של המשיבה "להוכיח" להגנה את תקינות התנהלותה, ונטען כי מצב בו כל נאשם יוכל על פי דרישה וללא הרמת כל נטל, להפעיל את המשיבה באיסוף חומר, ריכוז, מיפוי והעברתו לידי המבקש, אינו הגיוני, ומבטל את חזקת התקינות המנהלית באופן המחייב את המשיבה להוכיח למעשה לכל נאשם, בכל תיק שיחפוץ, כי פעלה באופן תקין.

נטען כי הרחבה זו של הנטל תביא להצפת המשיבה ולפגיעה בתפקודה.

לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים, את האסמכתאות ואת הוראות הדין בהתאם ללשון ולתכלית, באתי לידי מסקנה כי דין הבקשה לקבלת נתונים בדבר כתבי אישום שהוגשו במקרים דומים, קרי סעיף ב' בבקשת המבקש, להידחות.

ראשית יצוין, כי לאחרונה דחה בית המשפט העליון, במסגרת רע"פ 1611/19, מדינת ישראל נ' יוסף ורדי ואח', את הטענה כי קיימת תחולה מקבילה לטענת ההגנה מן הצדק, לצד דוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים. בית המשפט העליון ציין בהקשר זה כי הכרה מקבילה תביא ל-"...יצירת מדרון חלקלק בהעלאת טענות לפגמים באכיפת ההליך הפלילי".

לפיכך, הפלטפורמה המתאימה לבחינת טענות המבקש מצויה בסעיף 108 בחסד"פ, הקובע כי:

"בית המשפט רשאי, לבקשת בעל דין או מיזמת בית המשפט, לצוות על עד שהוזמן או על כל אדם אחר להמציא לבית המשפט במועד שיקבע בהזמנה או בצו, אותם מסמכים הנמצאים ברשותו ושפורטו בהזמנה או בצו".

יזכר, כי נוכח טענות המבקש, בשלב זה של ההליך איני נדרשת להכריע בטענה לאכיפה בררנית גופה, אלא בשאלה האם יש מקום להורות למשיבה להמציא למבקש את הנתונים שהתבקשו ואשר לשיטת ההגנה דרושים לה לצורך הנחת התשתית הראייתית להוכחת טענה בדבר אכיפה בררנית.

עוד יוזכר, כי לשיטת המבקש עצמו הוא אינו עומד ולו בנטל הראשוני להציג תשתית המבססת את טענתו, ולשיטתו אף אין הוא זקוק לעמוד בנטל מינימלי זה.

אין בידי לקבל את טענתו, לפיה מאחר שטרם פירט את הטענה, הוא אינו זקוק לעמוד בנטל, ודומה כי טעון זה נועד לחתור תחת ההלכה לפיה על הטוען לאכיפה בררנית ולקבלת מידע מהמשיבה, להציג ראיות מינימליות שיש בהן כדי להצדיק להעמיד לעיונו את החומר המבוקש.

המבקש לא ציין ולו מקרה אחד הדומה למקרה שבפניי, והיפנה לענייניהם של הרב אבינר והרב נבנצאל בכותרת בלבד, מבלי לפרט דבר בכל הנוגע לפרסומים אשר נטען כי פרסמו. ההפניות למעורבים בתיק החקירה הנדון, נעשו כאמור טרם נחשף חומר הראיות הרלוונטי בפני בית המשפט, ולפיכך לא הורם נטל המצדיק את איסוף המידע ומסירתו על ידי המשיבה.

"טענת אכיפה בררנית אינה רק טענה משפטית עקרונית. היא, קודם כל, טענה עובדתית" (ע"פ 8551/11, סלכגי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.8.2012)), ואילו המבקש שבפניי לא עשה דבר על מנת לבסס טענה זו. בכלל זה, לא טען כי פנה אל מאגרי המידע הקיימים וניסה לאסוף בעצמו את המידע, מבלי להפעיל ראשית לכל את המשיבה עצמה.

משלא נטען כי נעשה מאמץ כלשהו למצוא במאגרים הגלויים מקרים בהם הוגשו כתבי אישום בעבירות הספציפיות המיוחסות למבקש, הרי שאין המדובר במקרה בו ניתן לקבוע כי המידע מצוי בידי המשיבה ולמבקש אין גישה אליו.

בעניין זה אפנה **לע"מ 2398/08, מדינת ישראל נ' אליצור סגל** (פורסם בנבו, 19.6.11), שם נדונה בהרחבה זכותו של אדם לקבל מידע על פי חוק חופש המידע. פסק הדין עסק בעיקר באיזון הראוי בין הזכות לגילוי לבין השקעת המשאבים הנדרשת מהמדינה לשם כך.

יתרה מכך, מוצאת אני ממש בתגובת המשיבה, ממנה עולה כי אין ברשותה מאגר מידע בו נאסף המידע המבוקש, ולפיכך היא עליה להשקיע מאמצים בלתי מידתיים באיסוף המידע ובפילוחו, ולמעשה לבצע את מלאכתה של ההגנה בסוגיה זו.

לא למותר לציין בהקשר זה שבשנים האחרונות הפכו בקשות דומות, לשם הוכחת טענת הגנה מן הצדק, לתדירות מאד. נפסק כי על בתי המשפט לבחון בקשות אלו בהתאם לנסיבותיו הפרטניות של כל מקרה, ובכלל זה לשקול בין היתר את הרלבנטיות של החומר ואת ערכו הראייתי, וכן לערוך איזון בין האינטרס שבגילוי החומרים לבין אינטרסים נוגדים אחרים, בהתחשב בכך שזכות העיון אינה מוחלטת.

בהתחשב בחזקת התקינות המנהלית, בעובדה שהמבקש לא עשה דבר על מנת לבחון את מדיניות ההעמדה לדין בכליו שלו, והוא אינו עומד בנטל הראשוני להוכחת קיומה של אכיפה בררנית, איני מוצאת לחייב את המשיבה להשחית את זמנה באיסוף הנתונים המבוקשים ובעיבודם.

יובהר, כי אין בכך כדי לסתום את הגולל על טענתו המהותית של המבקש, היא ההגנה מן הצדק, והוא יוכל לשוב ולטעון טענות אלו לאחר שבית המשפט ייחשף למלוא התמונה הראייתית, ככל שיבקש המבקש לנהל הליך של הבאת הראיות בעניינו.

לצד כל האמור לעיל, יובהר כי כאמור החלטה זו עוסקת אך בחלק ב' של בקשת המבקש בהתאם לסעיף 108 בחוק, שכן המשיבה לא התייחסה למבוקש על ידו בראשית הבקשה, אשר לקבלת נהלים - כתובים ושאינם כתובים. החלטה בסוגיה זו תתקבל לפיכך לאחר שהמשיבה תבהיר עמדתה.

טענות המבקש לאי עמידה בדרישות המהותיות להוכחת מעשה העבירה, וטענות ראייתיות נוספות -

בהתייחס לאישום הראשון, **טען ב"כ המבקש** כי מדובר בקבוצה סגורה שמהותה החלפת דעות ולכן אין המדובר בפרסום והסתה כלפי חוץ, אלא בהחלפת דעות אידיאולוגיות. משכך, נטען כי הבעת דעה אינה בבחינת פרסום קריאה לעשיית מעשה אלימות.

כן נטען כי למבקש אין מעמד הלכתי, שעה שעסקין באדם פרטי המביע דעתו כפרשנות אישית.

עוד נטען, כי אין ראיה להוכחת קיומו של סעיף 20 ב' בחוק העונשין, לעניין כוונה או ראייה מראש של התרחשות התוצאה של הפרסום, ומכאן שלא ניתן להוכיח יסוד נפשי של כוונה להסית אחרים.

ב"כ המבקש הוסיף וטען כי הפנייה לחברת גוגל נעשתה מכוח צו שאינו חוקי, ולאחר שבית המשפט סרב להוציא צו דומה במסגרת פנייה קודמת של המשטרה לבית המשפט.

נטען גם כי הפרסום הנדון אינו עולה בבחינת קריאה לעשיית מעשה, כנדרש בס' 144 ד2 בחוק.

בהתייחסו לאישום השני, טען המבקש כנגד שיתוף פעולה לא חוקי של חברת פייסבוק עם רשויות החקירה הישראליות.

כן טען שהמבקש ביקש למחות על מעצר לא חוקי שהתבצע, ודבריו אינם עולים כדי העלבת עובד ציבור בהתאם להלכות בית המשפט העליון.

המשיבה טענה מנגד כי בכל הנוגע לטענה כי מעשי הנאשם אינם עולים כדי הגדרת ה"פרסום" בחוק, הרי שאין המדובר בטענה מקדמית, וכך גם טענות המבקש בכל הנוגע להיעדר יסוד נפשי נדרש, העדר רכיבים עובדתיים נדרשים, הטענה כי המידע הושג על ידי המשטרה באמצעות צו לא חוקי, הטענה כי לא התקיימו יסודות העבירה של העלבת עובד ציבור, וכיוצא בזה.

לאחר שבחנתי את טענותיו אלו של המבקש, אני סבורה כי לא ניתן להכריע בהן במסגרת ההליך המקדמי, שעה שבית המשפט לא נחשף לראיות. כך, בנוגע לשאלה האם הצווים מכוחם נאספו ראיות, ודרך השימוש באותם

צווים, היו חוקיים אם לאו.

כך גם בכל הנוגע למעמדו של המבקש, רכיב שאינו נדרש על פי החוק.

אשר לטענה כי הפרסום אינו עולה כדי קריאה לעשיית מעשה, הרי שבהתאם ללשון החוק יכול הפרסום להיות גם דבר שבח או אהדה או עידוד למעשה אלימות. אף בטענה זו ניתן יהא להכריע לאחר שמיעת הראיות, משיתברר אם המשיבה עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח, בין היתר, כי היתה קיימת אפשרות ממשית שהפרסום יביא לעשיית מעשה אלימות.

נוכח דברים אלו, איני מוצאת כי ניתן, כאמור, להכריע בטענות אלו בעת הנוכחית.

לאור כל האמור לעיל - נדחות בזאת חלק מטענות המבקש. יתרת טענותיו תיבחנה לאחר הבאת הראיות ולאחר השלמת טעוני המשיבה.

ניתנה היום, ב' שבט תשע"ט, 08 ינואר 2019, במעמד
הצדדים.